

ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΩΝ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΩΝ

ΤΟΥ ΜΙΧΑΗΛ ΦΕΡΡΥ

Η ΚΟΙΛΑΣ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΕΚΙΝΗΣΑΝ χωρίς να τους συμβή πλέον κανένα άποστο. Ταξείδευαν άρκετή ώρα, όταν σ' ένα μέρος της όχθης είδαν να υφώνεται μια στήλη καπνού.

—Ποιού να βρίσκονται εκεί πέρα; είπε ο Βουαρζέ.

—Αυτό θα το δούμε άμείσως, άποκρίθηκε ο Κομάτζης, κι έστρεψε τη βάρκα προς την όχθη.

Όταν πλησίασαν άρκετά, είδαν κάτω από ένα δέντρο τών γνωστό μας Άγγλο έξκεντρικό και τόν Αμερικανό κληνικό, ο άποιος είχε αναλάβει να τών προσφιλιά από τούς κληνικούς.

Ο Κομάτζης ενώνηξε τών Άγγλο και τόν σάντραφά του. Βγήκαν άμείσως έξω, συστήθηκαν βίαι και ρώτησαν άν είχαν φανή εκεί γύρω Ίνδοι.

—Ναι, άπάντησε ο Άμερικανός κληνικός, είδαμε σήμερα ένα Ίνδο αποκείμενο μέσα σε μια βάρκα να τραβιά μαζί μ' άρκετους Ίνδους προς τη λίμνη τών Βονάσσων.

—Και πώς ήταν τό αποκείμενο αυτό; ρώτησε ο Κομάτζης.

Ο Άμερικανός τούς περιέγραψε τό χαρακτηριστικά του.

—Είχε ο γυός τού 'Ελ Μεστιζό; φώναξαν ο Βουαρζέ κι' ο Λιές μ' ένα στόμα.

—Ναι, αυτός ήταν, είτε κι' η Φλογερά Άστίζ. Θα πληγαίν να συναντήση τόν πατέρα του για να βάσουν σ' ένεργεια τά σχέδιά του. Άς μη χάνουμε λοιπόν καιρό. Άς βιαστούμε...

Ένώ ο Βουαρζέ, ο Πάπες, ο Γουαφάρο, ο Πάτρος Λιός κι' η Φλογερά Άστίζ με τούς Ίνδους πολεμιστάς έβιάζαν προς τη λίμνη τών Βονάσσων, ο 'Ελ Μεστιζό με τό γυίο του και δέκα Ίνδους Άπάχηςδες είχαν φτάσει κι' όλας εκεί, άποφασισμένοι να έτελειώσουν τό έργασμα πλανό σχέδιό τους, χωρίς άγαστορία.

Ο 'Ελ Μεστιζό δέν ήταν και τόσο σύμφωνος με τήν τρομερή άποφασισ τού γυίου του γ' άρπάξη τη δόνα Ροζαρίτα.

Ο γέρο Μιγάς φοβόταν ότι η άπαγογή αυτή θα ξεσείρωνε έναντίον τούς Ίλους τούς λευκούς και τούς Έρζαροδέριμους, με τούς άποίους τούς χόρως άποπνο μισος, όπως ήταν π.χ. οι Κομάτζη.

Μά τί μωρούδες να κάνει ο γρημάς πειρατής;

Ήξερε καλά πως άν τοίκοισε να έμποδισή τό γυίο του, εκείνος θα λασσοδεσε από όργη και θα τόν σκότωσε.

Όπόσο, όταν έφτάσαν στη λίμνη τών Βονάσσων, μεταμορφώμενοι σε κληνικούς της ζούγκλας, ο 'Ελ Μεστιζό είτε στο γυίο του:

—Είμαι λοιπόν άποφασισμένος ν' άρπάξη τη λευκή κόρη;

Ο γυός του τούρριξε ένα άγγιο βέβημα και μουρμούρισε με πεισμα:

—Γιατί ρωτάς, γέριχο τσιτσά; Δέν ξέρεις τό σχέδιό μου; Μήπως τό ξέρεις; Τόσο κλοβιανε τό γέριχο μυαλό σου;

—Τό μυαλό μου βρίσκεται σε καλύτερη κατάσταση, άπάντησε ο γέρος.

—Τότε γιατί με ρωτάς για πράγματα που ξέρεις;

—Γιατί σεαίτιομαι τις συνέπειες της πράξέως μας...

—Τί θές να πής;

—Θέλω να πω πως η δουλειά σου πάς να κάνει, θ' άρπάξη τούς έχθρους μας. Θα μās περιέσωσαν από παντού άποπνοδι αντίταλοι. Ο δόν Αιγυστινός είνε άπόπλοτος και θα ξεσείρη έναντίον μας όλόκληρο στρατό.

Τά μάτια τού γέρο Μιγά άστραψαν.

—Φοβάσαι, γέριχη άρκαδιά, μουρμούρισε.

—Ο 'Ελ Μεστιζό δέν φοβάται.

—Τότε γιατί διατάξεις;

—Γιατί δέν άρξίζει τόν κόπο να μās σκοτώσουν σάν σκίους για μια γυναίκα.

Ο νέος Μιγάς έστριξε στη φουχτα του τη λαβή τού μαχαίριού του.

—Είμαι δειλιάς, γέρο ληστή! ούφίαζε. Μην ξαναμιλήσης πιά, γιατί σου κβίω τό λαμό! Τη νέα που θέλω ν' άρπάξω την άγαπού. Θα την κάνω δική μου κι' άν άκάμια δέν τό θέλει κι' αυτός ο Θεός.

Ο 'Ελ Μεστιζό έσπινξε τό κεφάλι του, χωρίς να μιλήση. Και μόνον όταν πέρασαν κάμποσα λεπτά, είτε στο γυίο του:

—Κι' άν τό Μαύρο Ποιλι δέν μās βοηθήση, τί θα γίνει;

—Γιατί δέν θα μās βοηθήση; ρώτησε ο γυός του;

—Γιατί θα είνε θημιωμένος μαζί μας, για τούς πολεμιστάς που τού σκότωσαν έξ αιτίας μας οι τρεις κληνικοί...

—Πιάσαμε τόν ένα άν' αυτούς άρχιμάλοτο— Έρχονται προς τό μέρος μας! είπε ο Μιγάς

και θα τού τόν παραδώσουμε.

—Τόν νεότερο. Ένώ τό Μαύρο Ποιλι τούς ήθελε και τούς τρεις.

—Άς άρκεσθή σ' αυτόν, επί τού παρόντος. Άς τόν σφάξει, άς τόν κομματιάσει, άς τόν φέρει ζωντανό, για να έκαιοποιηθή η μαρία του. Κι' έπειτα...

—Τί θές να πής;

—Δέν πρόκειται να ζητήσουμε τη βοήθεια τού Μαύρου Ποιλιού. Θα κάνουμε τη δουλειά μας μόνι μας.

—Μόνι;

—Γιατί όχι; Να δής πως θα πετύχουμε...

Ο 'Ελ Μεστιζό θέλησε να πη κάτι, μα συγκρατήθηκε. Τί άφελούσαν τά λόγια; Άν τοίκοισε να συνδουλεύη τό γυίο του θα έρχόντουσαν στά χέρια και θα άμαιοκαλιόντουσαν. Άς βάδιζαν λοιπόν τά πράγματα όπως ήθελε ο Θεός η μάλλον ο Διάβολος!...

Οι δύο Μιγάδες άκοιλοθώιμενοι από τούς Άπάχηςδες είχαν πλησίασει στη λίμνη τών Βονάσσων και χωμένοι άνάμεσα στους πεπνούς θάμνους τού δάσους κατασκότευαν τόν δόν Αιγυστινός και τούς άνθρώπους του.

Έξαφνα είδαν τόν δόν Αιγυστινός να βγαίνη από τη σπηλιή του μαζί με τόν δόν Τραγαδοφού και τη δόνα Ροζαρίτα και να λήη κάτι σ' έναν ίπποστη.

Ο ίπποστης ήποκρίθηκε κι' άμείσως έστρεψε κι' έφερε τα άλογα τών κυρίων του.

Ο δόν Αιγυστινός, ο δόν Τραγαδοφού και η Ροζαρίτα καθάλησαν και τράβηξαν προς τό δάσος, άκοιλοθώιμενοι από τρεις ίπποστης τών.

—Έρχονται προς τό μέρος μας, είτε ο γυός τού 'Ελ Μεστιζό. Έρχετε τό νού σας. Οι Ίνδοι κράτει να κρηπτούν στά χωμάζλαδα. Έγώ και σύ, γέρο, θα πληριάσουμε και θα τούς ρωτήσουμε δήθεν για τό δράμα. Ένώ θα είνε άποσχευμένοι μαζί μας, θα σκοτώσουμε τούς ίπποστης με τά μαχαίρια μας και θα άμαιοκαλιώσουμε τούς άλλους.

Ο 'Ελ Μεστιζό δέν έφερε τήν παρακωρη αντίρρηση.

Προέβλεπαν κρημμένοι στά χόρτα, κι' όταν ο δόν Αιγυστινός κι' η συνδοεία τών πλησίανων, βγήκαν μπροστά τους και τούς ρώτησαν άν βρίσκονται πράγματι στη λίμνη τών Βονάσσων.

—Ναι, βρίσκεσθε άκριβώς μπρος στη λίμνη, τούς είτε ένας ίπποστης.

—Είνε αυτή, εκεί μπρός; ρώτησε ο γυός τού 'Ελ Μεστιζό.

—Ναι, άπάντησε ο ίπποστης. Θα πάρετε αυτό τό μονοπάτι...

Μά δέν πρόφρασε να τελειώση τη φράση του. Ο γυός τού 'Ελ Μεστιζό τράβηξε τό μαχαίρι του και τό βύθισε στο στήθος του.

Τήν ίδια στιγμή ώρμησε έναντίον τού δευτέρου ίπποστη ο 'Ελ Μεστιζό, πήδησε άπάνω τών σάν πάνθηρας και βύθισε τό μαχαίρι του άνάμεσα στους ώμους του.

Οι αυτά έγιναν με τόσο ταχύτητα, ώστε ούτε ο δόν Αιγυστινός, ούτε ο δόν Τραγαδοφού, ούτε ο τρίτος ίπποστης πρόφρασαν να άμυηθούν.

Ταχός σάν άστραπή ο γυός τού 'Ελ Μεστιζό πήδησε έναντίον τού τρίτου ίπποστη και τόν σκότωσε κι' αυτόν με μια μαχαίριά στην κοιλιά.

Τήν ίδια στιγμή ένα σφύριγμα άντήχησε κι' οι δέκα Άπάχηςδες πετάχτηκαν σάν δαιμονες άνάμεσα από τούς θάμνους. Όρμησαν έναντίον τού δόν Αιγυστινός και τού δόν Τραγαδοφού, τούς έρωξαν κάτω από τ' άλογά τους, τούς έδεσαν και τούς ριμώσαν.

Η ώραία Ροζαρίτα είχε σαστίσει μπρος στην ξαφνική αυτή επίθεσι. Θάλησε να ζητή τη βοήθεια, μα ο γυός τού 'Ελ Μεστιζό τήν άρπαξε στην άγκαλιά του, έτοιμος να τήν ριμώση.

Βλέποντας τόν διαβολικό αυτόν ληστή η ώραία κόρη, έρριμώσε. Αισθάνθηκε τις δυνάμεις της να τήν εγκαταλείπουν. Πρίν όπόσο λιποθύμηση, πλάτησε να βγάλη μια κραυγή φρέκς και τράξιον.

Στην κραυγή της αυτή, μια άλλη κραυγή άπάντησε από τό βάθος της ζούγκλας. Μια κραυγή άνδρική.

Η ώραία Ροζαρίτα, άν και μισολιπόθυμη, άνεγνώρισε τήν φωνή αυτή.

Η καρδιά της χτύπησε δυνατά...

Θάλησε να ξαναφανώξη, να ζητήσει βοήθεια, να κραυγάση ένα όνομα άγαπητό, μα δέν μπόρεσε.

Η αισθήσεις της τήν εγκατέλειψαν κι' άπέμεινε άναίσθητη στά χέρια τού ληστου.

Ο δόν Αιγυστινός, άν και δειμένος γερά, δέν έπαψε ούτε στιγμή να προσπαθή να σπάση τά δεσμά του.

Άπειλώσε κι' έβριξε τούς δύο πειρατάς της

έρημον, κατορθώσας να θυγιάη για μιὰ στιγμήτὸ φρίκωτό του.

—Μὴ φρονιάξῃς, ἀν' ἀγαπᾷς τὴ ζωὴ σου, τοῦ εἶπε ὁ Μιγάς, φρικωτόντις τον καὶ πάλι... Δὲν πρόκειται ἄλλως τε γὰρ σοῦ κάνουμε κακό. Θὰ πληρώσῃς λίτρα καὶ θὰ σ' ἀφήσουμε ἐλεύθερο καὶ σένα καὶ τὸ σύντροφό σου. Ὅσο γὰρ τὴν κόρη σου, αὐτὴ θὰ μείνῃ μαζί μας. Θὰ γίνῃ γυναικα μου.

Ὁ δὸν Αἰγυσιτίνος ἐφρόνισε ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτά. Μὰ τί μπορούσε νὰ κάνει, δεμένος καθὼς ἦταν καὶ φρικακίενος γερά;

—Μὴ γίνεις τὸν καϊρὸ σου, μὲ φρονιάξῃς, εἶπε ὁ "Ἐλ Μεσιτίζο στὸ γυῖο του. Πρέπει ν' ἀποταξιοποιεῖς στὸ βάθος τοῦ δάσους, ὅπου ἔχομε καὶ τὸν ἄλλο μας ἀχμάλωτο.

—Αὐτὸ εἶνε φρόνιμο, γέρο, ἀπάντησε ὁ νέος ληστής. Ἦταν κατευχαριστήμενος. Εἶχε στὰ χέρια του τὴν ὀραία κόρη, τὴν ἴσπια τόσο ποθεῖσε.

Κι' ὁ ἴδιος ὁ "Ἐλ Μεσιτίζο κίτταξε τώρα μὲ θαυμασμὸ τὴν ὀραία Ροζαρίτα. Ἄξιζε, μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸν κόπο νὰ πεσοκορπῆται καὶ νὰ ἀμειοψαλιστῆν γιὰ μιὰ τόσο πανέμορφη νεράϊδα!...

Ὅλα παιὰ ἦσαν ἴσπια.

Φόβησαν τοὺς ἀχμάλωτους τὸν σ' ἄλογά τους καὶ τρέβηξαν πρὸς τὸ βάθος τοῦ δάσους, ἀφίνοντας ἐκεῖ, πάνω στὸ ἀμειψοκορπῆτο ἔδαφος, τὰ πτώματα τὸν τριῶν ἡπαιστών τὸν δὸν Αἰγυσιτίνου.

Δὲν εἶχαν προχωρήσει πολλὴν ὄραν κ' ἄξαφνα σταμάτησαν. Ἄκουσαν θόρυβο ἀπέναντί τους, σάν νὰ πλημύριζαν πολλοὶ μαζί ἀνθρώποι.

—Τί τρέχει; ἀναρωτήθηκε ὁ "Ἐλ Μεσιτίζο. Ὁ γυῖός του πήδησε πάνω σ' ἕνα δέντρο καὶ κίτταξε νὰ δῆ τί συμβαίνει.

—Τί βλέπετε; ρώτησε ὁ Μιγάς τὸν γυῖο του. Ὁ ληστής πήδησε κάτω ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ εἶπε:

—Ἐρχεται τὸ Μαῦρο Ποιῖλ μὲ τοὺς πολεμιστάς του.

Ὁ "Ἐλ Μεσιτίζο κατοχύρωσε.

Τὶ θύλεξαν στὸ Μαῦρο Ποιῖλ γιὰ τοὺς πολεμιστάς του ποὺ χάζιζαν ἐξ αἰτίας τὸν στήν Κολλίδα τοῦ Χρυσού;

Πῶς θὰ δικαιολογῶντοσιν ποὺ δὲν κρύβτησαν τὸ λόγο τους;

Εἶχαν ὑποσχεθῆ νὰ παραδώσουν στὸ Μαῦρο Ποιῖλ ἀχμάλωτους καὶ τοὺς τρεῖς λευκοὺς κνηγούς, ἐκτὸς δὲ αὐτῶν καὶ τὴν Φλογερὰ Ἀκτίδα, τὸν Κομάρχη δηλαδὴ ἀσχηρὸ, τὸν ὅποιο τόσο μισοῦσε ὁ Ἐρυθρόδεμος.

Κι' ὅμως νὰ ποὺ δὲν εἶχαν κατορθώσει, παρὰ μόνον ἕνα ἀπ' ὅλους νὰ πιάσουν ἀχμάλωτο: Τὸ Φάβιο.

Τὶ θύλεγε τὸ Μαῦρο Ποιῖλ γιὰ τὴν ἀδελφὴν τοῦ λόγου τους; Αὐτὴ σκεφτόταν ὁ "Ἐλ Μεσιτίζο, ὅταν ἄξαφνα παρουσιάστηκε μπροστὸν τοῦ Ἰνδὸς ἀσχηρῶς.

Τὸ Μαῦρο Ποιῖλ ἔφαξε ἕνα ἄγριο βλέμμα εἰς τοὺς διὸ Μιγάδες καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς μιλάει μὲ θυμὸ.

Ὁ "Ἐλ Μεσιτίζο προσπαθοῦσε νὰ δικαιολογηθῆ...

—Ἐρχεσθε ὄχι νὰ ἀμείψω τὸν αἵμα τὸν Ἰνδῶν πολεμιστῶν, φώναξε ὁ Ἐρυθρόδεμος μὲ λύσσα.

—Ἐξάσαμε ὅ, τι μπορούσαμε, εἶπε ὁ "Ἐλ Μεσιτίζο.

—Ποὺ εἶνε οἱ τρεῖς λευκοὶ κνηγοὶ τοῦ Βορῶ;

—Κρατοῦμε τὸν ἕνα ἀπ' αὐτούς καὶ θὰ σοῦ τὸν παραδώσουμε.

—Κι' ὁ Αἰετὸς τὸν Χιονοσκεπῶν Βουνῶν; Κι' ἡ Κίχλα ποὺ ξέρει νὰ βροῖη τοὺς Ἰνδοὺς, ποὺ εἶνε;

—Ὅλα τοὺς βροῖουμε πολὺ γρήγορα καὶ θὰ τοὺς παραδώσουμε στὰ χέρια σου.

—Κι' ὁ Κομάρχης ἀσχηρῶς;

—Ὅποτε κι' αὐτὸς θὰ μισορῶσῃ νὰ ξεριζώη. Ἐξέχομε πὸς πρόκειται νὰθῆ πρὸς τὰ μέρη αὐτά καὶ θὰ τοῦ στήσουμε καρέρι.

—Ἡ Φλογερὰ Ἀκτίς δὲν εἶνε πρῶτο νὰ τὸ πιάη κανεὶς εἰκόλα. Ἐξέρι ν' ἀμύνεται καὶ νὰ σκορπίη τὸ θάνατο.

—Κι' ὅμως σοῦ ἵπποσθένισμα νὰ τὸν πιάσουμε καὶ θὰ τὸν πιάσουμε. Ἐξ ἄλλου κατῆξε... Ἐπιάσαμε πρὸς ἀλίγον τρεῖς ἀχμάλωτους. Γιὰ νὰ ἐλευθερωθῶν θὰ μᾶς δάξουν πλοῖα λίτρα καὶ θάξῃς καὶ σὸ τὸ μεθῆδίο σου...

Ὁ Ἰνδὸς γόρσιε καὶ κίτταξε τοὺς ἀχμάλωτους. Τὸ ἄγριο βλέμμα του σταμάτησε πάνω στὴ δένα Ροζαρίτα μὲ λαχρῆ.

Ἡ ὀμορφιὰ τῆς κόρης εἶχε θαυμασθεῖ τὸ σκληρὸ Ἐρυθρόδεμο. Ὁ γυῖός τοῦ "Ἐλ Μεσιτίζο τὸ πρόβλεψε αὐτὸ κι' ἄρχισε.

Ἡ δένα Ροζαρίτα ἦταν ὀμοῖα τοῦ. Ἀλλοκόμινο σὲ κείνον ποὺ θὰ ταίωσθε νὰ τοῦ τὴν ἀμειψορῆσῃ!...

Γι' αὐτὸ, γιὰ νὰ ἀποσχεθῆ τὸ Μαῦρο Ποιῖλ μ' ἄλλα πράγματα, φώναξε ἀπότομα:

—Ἐπιτρέψτε! Τί καθάμαστε; Ἄς προχωρήσουμε γιὰ τὴν κατασκήνωσί μας. Βρίσκειται ἐκεῖ ὁ λευκὸς κνηγός, τὸν ὅποιο θὰ παραδώ-

σουμε στὸν Ἰνδὸ ἀδελφό μας.

Τὸ Μαῦρο Ποιῖλ δὲν ἔφερε ἀντίρρηση. Προχώρησαν πρὸς τὸ βάθος τῆς ζούγκλας καὶ σὲ λίγο φτάσανε κοντὰ στὸ μέρος ὅπου βρισκόντουσαν ὁ Φάβιος καὶ οἱ φρουροὶ του.

Ὁ γυῖός τοῦ "Ἐλ Μεσιτίζο φρόντισε νὰ σταματήσῃ λίγο ἀπόμερα καὶ νὰ τοποθετήσῃ τοὺς ἀχμάλωτους τὸν κάτω ἀπὸ μιὰ σπηλι.

Ἐφτάσανε κατόπιν στὴν κατασκήνωσι.

Ὁ Φάβιος ἦταν ἔαλωμένος στὴ γλῶσσι, ἀνάμεσα στοὺς Ἰνδοὺς ποὺ τὸν φρουροῦσαν.

Κίτταξε ἀδιάφορος τοὺς Μιγάδες καὶ τοὺς Ἐρυθρόδεμοὺς καὶ ξαναθυσιώθηκε στὶς σκέψεις του.

Ἦταν ἔξαιρετικὰ ἀνήσιος.

Δὲν ἐνδιαφερόταν γιὰ τὴ ζωὴ του. Ἔβλεπε ποὺ τὸν ἀνησιχόσσε ἦταν ἡ κωνηὴ ποὺ εἶχε ἀκούσει πρὸς ἀλίγον.

Ἡ κωνηὴ αὐτὴ ἔχοσε τὴν καρδιά του νὰ σαλιτρήσῃ. Γιατί δὲν τοῦ γόρσιε ἀγνωστῆ. Γνώρισε τὴ φωνὴ τῆς νεᾶς ποὺ ἐλάτρευε, τῆς ὀραίας Ροζαρίτας.

Βρισκόταν λοιπὸν τόσο κοντὰ τοὺς ἡ ὀραία κόρη τοῦ δὸν Αἰγυσιτίνου;

Καὶ γιατί ξεφρόνησε ἔτσι τρομαχμένα;

Τί τῆς εἶχε συμβῆ;

Ὁ, γιατί νὰ μὴν μπορῆ νὰ σηρωθῆ καὶ νὰ τρέξῃ νὰ τὴν βοηθήσῃ;

Τὴ στιγμή αὐτὴ πλησίασε τὸ Φάβιο ὁ "Ἐλ Μεσιτίζο καὶ τοῦ εἶπε ἀπότομα:

—Τομάσου νὰ πεθάνῃς! Ἀπ' τὴ στιγμή αὐτὴ ἀνέβρισε στὸ Μαῦρο Ποιῖλ. Ὁ Ἰνδὸς ἀσχηρῶς θ' ἀποφασίσῃ γιὰ σένα.

Ὁ Φάβιος κίτταξε τὸν πειρατὴ τῆς ἐρήμου περιφρονητικὰ καὶ δὲν τοῦ ἔδωσε ἀπάντησι.

Συγχρόνως πλησίασε καὶ τὸ Μαῦρο Ποιῖλ.

Κίτταξε τὸ Φάβιο ἄγρια καὶ φρονασμένα καὶ τοῦ εἶπε, σφιγγόντας μὲ λύσσα τὰ δόντια του:

—Ἐὰν κι' οἱ σύντροφοί σου χίστε το αἷμα πολλῶν Ἰνδῶν πολεμιστῶν. Τώρα ἦρθε ἡ σειρὰ σου νὰ πληρώσῃς μὲ τὴ ζωὴ σου τὸ θάνατο τὸν γενναῖον πολεμιστῶν μου. Θὰ πεθάνῃς, σκέψῃ!...

Ὁ Φάβιος σήκωσε ἀδιάφορα τοὺς ὤμους του.

—Ὅλα πεθάνῃς! συνέχισε τὸ Μαῦρο Ποιῖλ. Θὰ ἴπποσθῃς τὰ πόσληρα μαρτύρια. Καὶ τὸν ἴδιο σκληρὸ θάνατο θὰ ἴπποσθῃς κι' οἱ ἄλλοι διὸ σύντροφοί σου, μὲτρε πῶσον στὰ χέρια μας. Ὅλα τοὺς βροῖμε, ὅπου κι' ἂν πάνε, ὅπου κι' ἂν κωνηθῶν...

—Δὲν θὰ δυσκολεθῆτε νὰ τοὺς βροῖτε, εἶπεν ἐφροντὰ ὁ Φάβιος.

—Τὶ ἐνοεῖς μὲ τὰ λόγια σου αὐτά;

—Ὅστω νὰ πῶ ὅτι οἱ σύντροφοί μου θὰ φτάσαν ἐδῶ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή καὶ θὰ τὰς ἐλευθερωθῶν σκληρὰ γιὰ τὸ θάνατό μου.

—Τομάξῃς ν' ἀπειλῆς, σκέψῃ;

—Δὲν σὺς ἀπειλοῦ. Σὺς προειδο-

ποῦ, ἀποφρόθηκε ἀτάραχος ὁ Φάβιος.

Ὁ Ἰνδὸς ἀσχηρῶς λισσοῦσε ἀπ' τὴ μανία του.

Γέρον του εἶχαν συγκεντρωθῆ οἱ πολεμιστῆ του, οἱ ὅποιοι ἔρχιζαν βλέμμα εἰς ἀγρίου μίσους πρὸς τὸν ἀχμάλωτο.

Τὸ Μαῦρο Ποιῖλ χτίστησε τὶς παλάμες του.

—Ἐπιτρέψτε: οὐθλαξέ. Ν' ἀσχηρὸ ὁ Χορὸς τοῦ Θανάτου. Ἀνάμπε φωτιές. Βάλτε τὶς λόγγες σας νὰ πρωλοποθῶν. Ὅστω νὰ βασανίσετε τὸν λευκὸ αὐτὸν ἔτσι, ποὺ νὰ πεθάνῃ σκορπίζοντας ἀπ' τοὺς πότους, ποὺ νὰ σπάσῃ τὰ δόντια του ἀπ' τὴν ἀγωνία...

Ὁ Ἐρυθρόδεμος οὐθλαξεν σάν θηρία κι' ἄρχισαν νὰ χορεύωιν καὶ νὰ πηδοῦν σάν δαιμονισμένοι.

Κίτταζαν τὸ Φάβιο μὲ μῦθος, ἔτοιμοι νὰ ριχτοῦν καὶ νὰ τὸν καταπαρῶσῃν.

Ἄλλοι ἄναβαν μεγάλες φωτιές κι' ἄλλοι ἀκίνθιζαν τὰ πλατεῖα τους μαζαρία γιὰ νὰ γδάρωιν τὸν ἀχμάλωτό τους.

Ὁ Φάβιος βρισκόταν στὴν ἴδια θέσι ποῦξε βροθῆ κι' ὁ κακότυχος Βορῶγος. Μὰ δὲν εἶδεινε κανένα φόβο. Δὲν λιποψυχοῦσε. Κίτταξε τὶς ἐτοιμασίες τὸν Ἐρυθρόδεμον ἀδιάφορα, σάν νὰ μὴν ἐπρόκειτο γι' αὐτὸν, σάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ βασανίσωιν κάποιον ἄλλον.

Ἡ ἀδιαφορία του αὐτὴ, ἡ ψυχραιμία του κι' ἡ γενναϊότης του, ἔκανε τοὺς Ἰνδοὺς νὰ θυμωοῦν περισσότερο.

Τοῦ εἶδειζαν τὶς γροθιές τους, κωνοῦσαν ἀπειλητικὰ πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του τὰ τσεκούρια τους...

Μὰ ὁ Φάβιος δὲν ἔχοσε οὔτε στιγμή τὸ θάρρος του.

Ἦταν γενναῖος, ἀλλὰ καὶ ἐλιπίε.

Ἦξερε ὅτι ὁ ἀπερῆτος Βαναρῶξ κι' ὁ τρομαρὸς Πάπης θάερχιζαν σάν λιοντάρια γιὰ νὰ τὸν ἐλευθεροῦσῃν. Ὁ ἄσολοῦδοσαν τὰ ἔχη τὸν Ἰνδῶν, θὰ τοὺς ἀναζητοῦσαν παντοῦ καὶ θάερχιζαν ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή στὴν κατασκήνωσί τους. (Ἀκολουθεῖ)

Οἱ Ἐρυθρόδεμοὶ χόρευαν σάν δαιμονισμένοι